

Decizie nr 1345 din data 05-11-2014

INSTANȚA: Curtea de Apel CONSTANȚA
MATERIE: Contencios administrativ și fiscal
OBIECT: anulare act administrativ
STADIU: Recurs

S-au luat în examinare recursurile în contencios administrativ declarate de recurentele reclamante și intimat **Z. G. I.**, domiciliată în C., ., ., . și **S. R.**, domiciliată în C., ..18A, ., apt.6 – ambele cu domiciliul procesual ales în C., .. 29, ., ., județul C. și recurentul pârât și intimat **C. L. AL M. C.**, cu sediul în C., ., județ C., împotriva **Sentinței civile nr.972/25.03.2014 pronunțată de Tribunalul C. în dosar ul nr.XXXXXXXXXXXXXX**, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 29 octombrie 2014 și au fost consemnate în încheierea de amânare a pronunțării din acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea asupra cauzei la data de 05 noiembrie când a pronunțat prezenta hotărâre.

CURTEA,

Asupra recursurilor în contencios administrativ de față.

Având în vedere că sesizarea instanței s-a făcut sub imperiul legii noi de procedură, în cauză sunt aplicabile disp. [art.499 NCPC](#), potrivit cu care „ Prin derogare de la prevederile art.425 alin.1 lit. b, hotărârea instanței de recurs va cuprinde în considerente numai motivele de casare invocate și analiza acestora, arătându-se de ce s-au admis ori, după caz, s-au respins.”

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanta sub nr. 892 XXXXXXXXXXX, reclamantele Z. G. I. si S. R. au solicitat, în contradictoriu cu pârâtul C. L. al M. Constanta, revocarea parțiala a Hotărârii nr.184/31.07.2013 privind îmbunătățirea activităților de gospodărire, protecția mediului, întreținere si înfrumusețare a m. Constanta, respectiv a rt.15 pct. 2, 6, si 7.

Prin Sentința civilă nr.972/25.03.2014 – astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea nr.228/CA/21.07.2014 – **Tribunalul C. a admis în parte acțiunea și a dispus revocarea parțială a HCL nr.184/31.07.2013** privind îmbunătățirea activităților de gospodărire, protecția mediului, întreținere și înfrumusețare a M. C., **cu privire la art.15 pct.6, respingând celelalte pretenții ca nefondate.** A obligat pârâtul la plata cheltuielilor de judecată către reclamante în sumă de 683,33 lei și pe reclamante la plata cheltuielilor de judecată către pârât în sumă de 448,86 lei. A dispus compensarea în parte a cheltuielilor de judecată și după compensare și a obligat pârâtul la plata către reclamante a cheltuielilor de judecată în sumă de 234,47 lei.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs atât reclamantele Z. G. I. si S. R. cât și pârâtul C. L. al M. C., care au criticat-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recurentele reclamante critică hotărârea instanței de fond prin prisma motivelor de nelegalitate prevăzute de art.488 alin.1 pct.8 NCPC.

Primul motiv de recurs vizează modul in care instanța de fond a analizat prevederile legale .

Astfel, arată recurențele, dacă în cazul art.15 pct.7 teza 1 din H.C.L.M. Constanta nr. 184/2013, instanța de fond respinge critica adusă de reclamante, reținând că HCL nu contravine tehnicii legislative, conchizând că nu s-au depășit limitele stabilite prin Constituție și legi, în cazul art. 15 pct. 6 acceptă tocmai argumentul respins în cadrul criticii aduse [art.15. pct.7, considerând ca Legea nr.205/2004](#) recunoaște fără echivoc competența materială exclusivă a A.N.S.V.S.A. în domeniul protecției animalelor și că aceasta constituie un act normativ de forță superioară hotărârii Consiliului L..

Prin condiționarea de către C. L. a deținerii de animale de companie de către o anumită categorie de persoane (cetățenii care locuiesc în blocuri cu apartamente ori cei care au în folosință comună sau coproprietate terenuri ori curți), de acordul scris al celorlalți locatari sau proprietari de pe scara blocului, ori al celorlalți colocatari sau coproprietari, se adaugă la lege, respectiva condiționare nefiind în acord cu spiritul și litera actelor normative de forță superioară, interne și internaționale, care reglementează deținerea de animale de către persoane fizice.

Este vorba de [Legea nr.205/2004](#) privind protecția animalelor prin care se reglementează măsurile necesare pentru organizarea condițiilor de viață și bunăstare a animalelor cu sau fără deținător și care, la art.8, stabilește fără echivoc faptul că Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța animalelor reprezintă autoritatea națională în domeniul protecției animalelor, iar condițiile de deținere, adăpostire și întreținere a animalelor se stabilesc prin Ordin al președintelui acestei instituții.

Or, nu există o reglementare emisă de respectiva instituție care să impună acordul scris al vecinilor iar prin HCL-ul în discuție nu se poate adaugă la lege, astfel încât instanța reține că se impune anularea art.15 pct.6 din HCL 184/31.07.2013.

În ceea ce privește argumentul instanței de fond în sensul că în cazul art.15 pct.7 (teza I) intimata-pârâta nu a adăugat la lege și nici nu are dispoziții contrare acestor acte normative de forță superioară.

Ori, Normele Metodologice de aplicare a OUG. nr.155/2001 rețin prin art. 43 (1) doar situațiile de la lit. "a" și "b".

Inclusiv [O.U.G. nr.155/2001](#) privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, modificat și completat și prin [Legea nr. 258/2013](#) stipulează expres că se interzice uciderea câinilor de către alte persoane decât cele prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, sau prin alte metode decât eutanasierea (deci este exclusă moartea prin inaniție).

Mai mult decât atât, potrivit art.15 pct.7 teza 1, de fapt și de drept cetățenii sunt sancționați contravențional dacă nu săvârșesc o infracțiune. Acest paradox a apărut tocmai pentru că HCLM Constanta este în contradicție cu [Legea 9/2008](#), care specifică clar că relele tratamente - în care se încadrează și înfometarea animalelor, se sancționează cu amenda penală, până la închisoare în funcție de gravitatea cazului.

Argumentul fundamental și suficient în opinia reclamantelor - recurențe îl reprezintă depășirea de către C. L. Municipal Constanta a competenței sale materiale prin reglementarea unui domeniul lăsat prin Legea nr.205/ 2004 în sarcina exclusivă a ANSVSA-ului.

[Legea nr.205/2004](#) stabilește la art. 1 alin. (2) că gestionarea populației canine se face prin lege specială, ceea ce înseamnă că există o limitare stabilită prin legea specială cu privire la gestionarea acestui fenomen, prin încadrarea reglementării acestei situații în limitele stabilite de către normele OUG. 155/2001.

În acest sens scopul primei contravenții conținute de art. 15 pct. 7 din HCL atacată, respectiv reducerea înmulțirii acestora reprezintă o încălcare a legii speciale, o depășire de competența materială. Niciuna din măsurile stabilite de actele normative sus citate nu interzice hrănirea animalelor, ci dă posibilitatea consiliilor locale să înființeze servicii

speciale de gestionare a câinilor fără stăpân, pentru capturarea, cazarea, asigurarea de asistenta medicală, etc., dar nu a lăsa animalele fără stăpân să moară de foame nici înainte, nici după ce au fost capturate.

Normele Metodologice din 11 decembrie 2013 de aplicare a [OUG nr. 155/2001](#) stabile . alin.(2) că scopul acestor norme îl reprezintă reducerea numărului câinilor fără stăpân, stoparea înmulțirii necontrolate a câinilor de rasă comună, reducerea riscurilor asupra sănătății oamenilor, prevenirea agresivității asupra oamenilor și a animalelor, etc. Măsurile necesare realizării acestui scop sunt stipulate în cuprinsul acestor norme, precum și rolul serviciilor specializate ale consiliilor locale și niciuna din aceste măsuri sau sarcini ale serviciilor specializate ale consiliilor locale nu stabilește interzicerea hrănirii animalelor, respectiv a câinilor fără stăpân. Astfel, stabilirea acestei contravenții de către HCLM Constanta nr.184/31.07.2014 (teza 1) atacată, reprezintă o depășire a limitelor stabilite de lege în aceste caz și o încălcare a disp. [art.80 din Legea nr.24/2000](#).

În plus, potrivit [art.3 din HG nr. 1059/2013](#) ANSVSA este autoritatea care verifică aplicarea acestei legi și veghează la realizarea acestui scop prin îndeplinirea măsurilor și activităților stipulate, inclusiv prin controlarea activității serviciilor specializate din cadrul consiliilor locale.

Cu alte cuvinte, activitatea serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân se află sub controlul ANSVSA, autoritate care monitorizează și aplicarea legii protecției animalelor, a [Legii nr.205/2004](#) și care nu poate fi în contradicție cu scopul declarat al acestei legi de a ocroti și asigura bunăstarea atât a animalelor cu stăpân cât și a celor fără stăpân, dar care controlează acest fenomen în limita și spiritul legii și nu în contradicție cu legea, prin interzicerea hrănirii animalelor.

Animalele fără stăpân nu trebuie să se afle pe străzi, dar în mod evident acestea se afla acolo din cauza relelor tratamente și cruzimilor aplicate de deținătorii iresponsabili care le-au abandonat. Aceasta nu justifică sub nici o formă perpetuarea acestor rele tratamente prin condamnarea lor la înfometare și obligarea tuturor cetățenilor la lipsă de umanitate și demnitate.

[Art.39 alin.1 din HG nr.1059/2013](#) stabilește în sarcina tuturor persoanelor fizice sau juridice, precum și a serviciilor specializate, obligația pentru gestionarea câinilor fără stăpâni, a sterilizării câinilor de rasă comună sau a metişilor acestora în scopul prevenirii înmulțirii și reducerii numărului acestora și nicidecum lipsirea acestora de hrană în vederea realizării acestui scop.

În același mod consideră că este nefondată invocarea de către instanță a [art.9 lit.e\) și f\) din HG 955/2004](#), omițându-se că perpetuarea fenomenului înmulțirii câinilor fără stăpân este lăsată în sarcina legii speciale și o imixtiune în această materie ar reprezenta o depășire a limitelor stabilite de lege și deci o încălcare a art.80 din Legea nr.24/ 2000, în timp ce controlarea perpetuării înmulțirii celorlalte animale care nu sunt lăsate în sarcina legii speciale și pretextul legalității unei asemenea măsuri ca făcând parte din atribuțiile consiliilor locale de asigurare a protecției mediului, sănătății publice reprezintă o încălcare a [Legii nr.205/2004](#) care recunoaște dreptul la protecție tuturor animalelor, acea lege cu forță superioară potrivit propriei recunoașteri și afirmații a instanței de fond.

În ceea ce privește invocarea [art.18 din OUG nr.155/2001](#) care stabilesc în opinia instanței, competența părții în a hotărî cu privire la astfel de chestiuni, nu are acoperire legală întrucât [art. 18 din OUG nr. 155/2001](#); nu există art.18 din OUG care să dea posibilitatea consiliilor locale de a lua hotărâri pentru prevenirea înmulțirii animalelor fără stăpân, altele decât cele care rezultă din această lege specială și care stabilesc nu drepturi, ci obligații în sarcina consiliilor locale, de a înființa servicii specializate, respectiv construirea de adăposturi și reglementând modul de desfășurarea a activității acestora. Anexa 1 din [OUG nr. 155/2001](#) stabilește condițiile minime pentru funcționarea unui adăpost pentru c âini.

Astfel, scopul primei contravenții conținute de art. 15 pct. 7 din HCLM atacata, respectiv reducerea înmulțirii animalelor fără stăpân prin interzicerea hrănirii acestora reprezintă o depășire a acestor limite stabilite de legea specială în sarcina consiliilor locale. Niciuna din măsurile stabilite de aceasta lege nu interzice hrănirea animalelor, ci stabilește obligații în sarcina Consiliilor Locale de a înființa servicii speciale de gestionare a câinilor fără stăpân, pentru capturarea, cazarea, asigurarea de asistență medicală etc., dar nu să lase animalele fără stăpân să moară de foame nici înainte nici după ce au fost capturate.

Instanța de fond nu s-a pronunțat în nici un fel asupra atingerii aduse demnității umane prin obligarea cetățenilor la a asista impasibili la suferința animalelor înfometate, schilode, emaciate.

Instanța de fond nu s-a pronunțat în nici un fel asupra necoroborării HCLM cu actele normative internaționale invocate de reclamante în susținerea cererii de anulare, acte care ocrotesc animalele și la care România este parte și care fac parte potrivit art.11 din Constituția României din dreptul intern. (Tratatul de la Lisabona, Convenția europeană a proiecției animalelor de companie, etc.)

De asemenea, art.15 pct.7 teza 1 nu este coroborat și cu alte acte normative de forță superioară, făcând nota contrastantă cu acestea, și anume cu: Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012, [Legea nr. 60/2004](#), Tratatul de la Lisabona în vigoare din anul 2009.

Instanța de fond a admis că textul art. 15 pct.7 conține 2 contravenții, dar în cauză este o negare a negației. Ca interpretare logică, niciodată o teză pozitivă nu se poate uni prin conjuncția "și" de o teză negativă.

În altă ordine de idei, chiar folosirea exprimării „în cadrul” este neavenită, și nu se referă la spațiu.

Referitor la art.15 pct. 2 privind locurile special amenajate, recurențele susțin că aplicarea de sancțiuni contravenționale, fără a delimita și respectiv a avea "loc special amenajat" stabilit concret, delimitat, pe cartiere, adus la cunoștința publicului, are și un caracter imoral.

Solicită recurențele reclamante să nu se confunde „câinele de luptă” (grupa 1 canină) cu "câinele de agrement" (care face parte din grupa a IX-a canină); regimul juridic al câinilor de luptă neputând constitui un substituit pentru câinii de agrement, aspect care nu a fost decelat la instanța de fond.

Solicită admiterea recursului, sensul revocării prevederilor art. 15 pct. 2 și 7 teza 1 din HCL nr. 184/31.07.2013 și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, au invocat [art. 483, 488 pct. 8 și urm. C.proc.civ.](#)

2. În recursul lui, pârâțul C. L. al M. C. critică hotărârea instanței de fond ca fiind nelegală, prin prisma motivelor de nelegalitate prevăzute de [art.488 alin.1 pct.6 și 8 NCP](#), susținând că instanța de fond a efectuat o apreciere eronată a legalității textului supus analizei. Astfel:

a) Cu privire la intrarea de către C. L. în sfera de competență exclusivă a altei autorități, prin reglementarea contestată o inconsecvență a instanței de fond în ceea ce privește aprecierea sferei relațiilor sociale cu privire la care se pot emite reglementări de către C. L.. Aceasta deoarece, deși anterior în considerente instanța de fond a reținut și motivat abilitatea Consiliului L. de a se pronunța asupra unor asemenea probleme, ulterior, cu privire la prevederea anulată, apreciază că problematica în discuție nu ar fi una care să fie lăsată la aprecierea Consiliului L., deși, cadrul normativ este unul și același.

Susține recurentul pârât că este nefondat și considerentul instanței de fond potrivit căruia doar Autoritatea Națională Sanitar Veterinară și pentru Siguranța Animalelor ar avea în

atribuții reglementarea unei situații precum cea reglementată, în speță nefiind vorba despre chestiuni cu caracter strict special care să . a A.N.S.V.S.A.

Mai mult, textul art. 15 pct.6 nu vine să reglementeze asupra unor chestiuni ce țin de deținerea, adăpostirea și întreținerea animalelor, ci creează doar o anumită obligație specială în ceea ce îi privește pe deținătorii de animale de companie aflați într-o anumită situație concretă - și anume cea în care aceste animale sunt ținute în apartamente aflate într-un condominiu.

Așadar, reglementarea în discuție nu este una care să fi depășit sfera relațiilor sociale lăsate la libera reglementare în atribuțiile Consiliului L., neaflându-ne nicidecum în situația, în care prin reglementarea edictată, să se fi intrat în sfera de competență exclusivă a A.N.S.V.S.A.

b) Punctul de vedere al instanței de fond potrivit cu care reglementarea anulată ar reprezenta o adăugare la lege este nefondat și de altfel, hotărârea este nemotivată sub acest aspect, neindicându-se argumentele pentru care se ajunge la această concluzie.

În acest sens arată că pentru a exista o adăugare la lege, trebuie să existe o lege care reglementează ceva specific (situație reținută de către instanța de fond).

Aceasta cu atât mai mult cu cât anterior, în considerente, se reținuse și împrejurarea că o reglementare la nivel I. poate să fie edictată chiar și acolo unde nu există reglementări la nivel național cu caracter superior.

Deși instanța de fond a apreciat că a avut loc o adăugare la lege, a omis să precizeze care a fost actul normativ vis-a-vis de care a avut loc adăugarea la lege.

Con c luzionând, recurentul pârât susține că hotărârea atacată, în primul rând, nu este motivată, iar în al doilea rând, are și un caracter nefondat, neindicându-se, în mod concret, în ce a constat adăugarea la lege și care a fost în concret norma cu caracter superior care reglementa situația.

Solicită admiterea recursului așa cum acesta a fost formulat.

Totodată, se solicită, în temeiul art.453 din (N) Cod de procedură civilă, obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de proces constând în onorariu de avocat, la fond integral și în recurs.

La primirea cererilor de recurs, completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza, procedând la verificarea cererii, conform dispozițiilor [art.490 alin \(2\) din NCPC](#) , a dispus comunicarea copiilor acestor cereri către intimați.

Z. C G. I. si S. R., ca intimate, au depus întâmpinare la recursul declarat de recurentul pârât, solicitând respingerea acestuia ca nefondat, să se constate nulitatea H.C.L. nr.184/2013 conform [art.18 alin.1 din Legea 554/2004](#); obligarea recurentului pârât la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces.

Prin Note de ședință, recurentele reclamante reiau motivele de recurs, susținând că Hotărârea de consiliu I. a fost dată cu încălcarea competenței materiale și în conflict cu constituția, cu legile speciale și cu codul civil, adăugând la lege adăugare la lege. [Legea 205/2004](#) art. 1 alin. 1 prevede că legea protecției animalelor are în vederea asigurarea bunăstării tuturor animalelor, cu și fără stăpân, iar sancționarea hrănirii lor contravine acestei legi. Lăsarea în sarcina legii speciale a gestionării populației canine nu poate contraveni prevederilor de la punctul 1, și câinii fără stăpân având dreptul să se bucure de bunăstare atât timp cât se află pe stradă dar și după ce au fost capturați, potrivit prevederilor legii speciale; legislațiile altor state acordă o mare atenție populației canine, soluțiile de eliminare acestora fiind individuale, și nu colective (Dogs Act (1906) sau Environmental Protection Act (1990) din Regatul Unit sau legea portugheză din 1995 de protecție a animalelor), astfel că inaniția ca măsură de eliminare colectivă este ilegală și

imorală, aspect susținut și de Curtea Constituțională; impunerea acordului vecinilor, este un act abuziv, aspect reținut și de jurisprudență.

Analizând cauza sub aspectul motivelor de casare invocate de recurenți, Curtea constată următoarele:

In ceea ce privește recursul declarat de pârâțul C. L. al M. C., Curtea retine ca acesta critica soluția instanței de fond invocând în primul rând faptul ca aceasta a constatat în mod greșit ca doar Autoritatea Sanitar Veterinara și pentru Siguranța Animalelor ar avea în atribuții reglementarea unei situații precum cea reglementată în HCL contestat, iar în al doilea rând pentru faptul ca nu a arătat care este actul normativ fata de care a avut loc adăugarea la lege.

Curtea constata ca hotărârea instanței de fond este legala și temeinica, cu mențiunea însă ca prin considerentele exprimate aceasta a reușit să surprindă, în esență, soluția pronunțată.

Prin urmare, Curtea va proceda la o noua sintetizare a motivelor pentru care pct.6 al art.15 din HCL Constanta nr.184/31.07.2013 este, într-adevăr nelegal.

Astfel, legiuitorul a înțeles să reglementeze măsurile necesare pentru asigurarea condițiilor de viață și bunăstare ale animalelor cu și fără deținători prin [Legea nr.205/2004](#) privind protecția animalelor.

Această lege stabilește în mod expres, la art.8, faptul ca Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor reprezintă autoritatea națională în domeniul protecției animalelor și, deosebit de important, faptul ca „ condițiile de deținere, adăpostire și întreținere a animalelor se stabilesc prin ordin al Președintelui ANSVA”.

Or, nu există o reglementare emisă de respectiva instituție care să impună acordul scris al vecinilor pentru deținerea animalelor de companie în apartamente.

Prin faptul ca a avut inițiativa legislativă și a hotărât într-un domeniu care prin lege a fost dat în competența unei alte autorități publice, paratul a încălcat și prevederile [art.36 din Legea nr.215/2001](#) privind administrația publică locală.

Pe cale de consecință, neexistând motive de nelegalitate a hotărârii atacate, Curtea apreciază că recursul declarat de parat este nefondat, urmând ca în temeiul [art. 496 alin.1 NCPC](#) să fie respins.

In ceea ce privește recursul declarat de reclamante, Curtea constata ca este fondat, însă doar în ceea ce privește prima teză a pct.7 al art.15, referitor la hrănirea animalelor.

Așa cum a recunoscut și paratul prin întâmpinare, la pct.7 al art.15 din HCL Constanta nr.184/31.07.2013 au fost instituite două contravenții: aceea de a hrăni animalele în spațiile comune, în jurul imobilelor sau în spațiul public, respectiv aceea de a nu strânge resturile rămase după hrănire.

În ceea ce privește sancționarea persoanelor care hrănesc animalele în spațiile comune, în jurul imobilelor sau în spațiul public, Curtea constata ca [Legea nr.205/2004](#) stabilește la art.1 alin.2 ca gestionarea populației canine se face prin Legea specială. În acest sens au fost instituite normele cuprinse în [OUG nr.155/2001](#).

Conform Normelor metodologice de aplicare a [OUG nr.155/2001](#), scopul acestora în reprezintă reducerea numărului câinilor fără stăpân, stoparea înmulțirii necontrolate a câinilor de rasă. sănătății oamenilor, prevenirea agresivității asupra oamenilor și animalelor.

Aceste acte normative dau posibilitatea consiliilor locale să înființeze servicii speciale de gestionare a câinilor fără stăpân însă nu prevăd posibilitatea lipirii acestora de hrană ca mijloc de realizare a scopului pentru care au fost instituite.

F. de cele expuse mai sus, Curtea constata ca in mod greșit prima instanța a reținut legalitatea primei contravenții stabilita de pct.7 al art.15 din HCL Constanta nr.184/31.07.2013, recursul declarat de reclamante urmând sa fie admis din acest punct de vedere.

Critica referitoare la nelegalitatea dispozițiilor pct.2 al art.15 va fi respinsa întrucât , așa cum a reținut si tribunalul, noțiunea de loc special amenajat este reglementata de [art.6 alin.4 din OUG nr.55/2002.](#)

Pe cale de consecință, Curtea apreciază că recursul declarat de reclamante este fondat, urmând ca în temeiul [art. 496 alin.2 NCPC](#) să fie admis, c asa ata în parte hotărârea recurată și, rejudecând, va dispune anularea parțială a H.C.L. C. nr.184/31.07.2013, respectiv art.15 pct.6 și pct. 7 doar în ceea ce privește hrănirea animalelor.

Vor fi m ențin ute celelalte dispoziții.

In temeiul art.453 alin.1 N.C.pr.civ., va fi o blig at recurentul pârât la plata cheltuielilor de judecată în favoarea recurentelor reclamante în cuantum de 2.100 lei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII**

D E C I D E

Respinge ca nefondat recursul declarat de pârâtul C. L. AL M. C. , cu sediul în C., ,, județ C. , împotriva **Sentinței civile nr.972/25.03.2014 pronunțată de Tribunalul C. în dosarul nr.XXXXXXXXXXXXXX.**

Admite recursul declarat de reclamantele Z. G. I. , domiciliată în C., ,, , și S. R. , domiciliată în C., ..18A, ,, apt.6 – ambele cu domiciliul procesual ales în C., .. 29, ,, , județul C., împotriva **Sentinței civile nr.972/25.03.2014 pronunțată de Tribunalul C. în dosarul nr.XXXXXXXXXXXXXX.**

Casează în parte hotărârea recurată și, rejudecând, dispune anularea parțială a H.C.L. C. nr.184/31.07.2013, respectiv art.15 pct.6 și 7 doar în ceea ce privește hrănirea animalelor.

Menține celelalte dispoziții.

Obligă recurentul pârât la plata cheltuielilor de judecată în favoarea recurentelor reclamante în cuantum de 2.100 lei.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 05 noiembrie 2014.